

Punkt, men hvad enten det er det ene eller det andet, saa er det det Underordnede, thi det Andet, som de stemme for, er det Vigtige. Jeg vil give at betænke, om det virkelig ikke, naar Halvdelen af Folket har udtalt sig mod dette Landsting, og naar Stemningen for det hos den anden Halvdeel, som stemmer for det, er af en saa tvivlsom Bestaendighed, idet Nogle ere misfornøiede med eet Punkt, Andre med et andet, og det Punkter, som dog ikke kunne kaldes underordnede, thi jeg kan virkelig ikke indsee, at det er en ganske ligegyldig Ting, om Nogle have en dobbelt Valgret, og om der er Kongevalgte; — jeg vil give at betænke, siger jeg, om det ikke, naar de, der forsvare det nye Grundlovsudkast, tale saaledes — og vi maae stede huse paa, at det er Landstinget, det dreier sig om, — saa er det en farlig Ting at bygge en virkelig varig Tilstand og et kraftigt Landsting ud af en Sammensætning, som Halvdelen af Folket er imod, og som den anden Halvdeel, der har skabt den, har en meget tvivlsom Kjærlighed til, idetmindste efter deres Talsmænds egne Ord at dømmes. Dernæst er der blevet lagt saare megen Vægt paa, at Forsfatningsagen gik hurtigt igjennem. Ja, dette vil jeg ogsaa meget gjerne ønske, men et andet Spørgsmaal er jo, om den Vel, der er valgt, har været den hurtigste. Det kan imidlertid ikke nytte længere at tale derom, da vi jo nu engang ere komne ind paa denne Fremgangsmaade, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at den hurtigste Vel meget tidt er den daarligste, og at Langsomhed og Betænkksomhed i en saa vigtig Sag slet ikke er afveien, hvilket vi ogsaa see paa andre Steder og hos andre Folk, naar der er Tale om Grundlovsforandringer. Vi kunne jo see til det engelske Folk, og vi kunne see til det norske Folk; de tage Tingene ikke blot 1 eller 2 Aar i Betænkning, men der gaaer flere Aar hen, inden man bestemmer sig til en saadan Forandring. Selv om man indrømmer, at der er Skrøbeligheder ved det Bestaende, er man dog saa bange for at røre ved det, at man tager det 10 Gange i Betænkning, inden man gjør et saadant Skridt, og man sætter altsaa ikke Hurtigheden saa høit som det, at man faaer det Bedste. Hvad endelig den Betragtning angaaer, at vi skulle see at

komme til No og Fred, saa henholder jeg mig i denne Henseende til, hvad den ærede Lands- thingsmand ligeoverfor (Sjorgensen) har sagt. Saaledes som Sagen staaer — og det har jo viist sig ved de sidste Landstingsvalg, — kan jeg ikke tænke mig, at det skulde føre til en virkelig varig No at vedtage Forslaget. Ganske vist faae vi, hvis Forsfatningsforslaget gaaer igjennem, en Forsfatning paa Papiret, men ude i Livet blive de to samme Modfætninger som hidtil staaende, thi de blive aldeles ikke flettede ud, fordi vi faae en samlet Lov paa Papiret. Men det er dette, man saa tidt glemmer, at, om man end faaer alle Papirene i Orden og faaer Forsfatningen ordnet i formel Henseende, saa ordner Livet derude sig dog ikke efter Forsfatningen; nei, deri tager man saare meget fejl, thi Spaltningen derude vil vedblive, dersom denne Forsfatning, hvad der desværre er Udsigt til, nu vedtages for 3die og sidste Gang. Venter man virkelig No deraf, tager man saare fejl, og dette skulle vi, som leve midt ude iblandt den menige Befolkning, give Vidnesbyrd om. Jeg troer slet ikke om det danske Folk, og særligt om det menige danske Folk, at det i nogen Maade vil bryde de lovlige Baner, men derfor kan der meget godt være en Splid, som er af en saare bedrøvelig Bestaendighed, og en Forbittrelse, som kan gjøre Skade i mange Retninger. Derfor vil jeg give at betænke, at, som Forholdet har viist sig, kan jeg ikke troe, at det vil give No at faae Forsfatningen ordnet paa Papiret, thi dermed blive Tingene ikke ordnede i Livet. — Der kom en Ytring af en anden Bestaendighed fra det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Madvig). Han tilstod oprigtigt, at naar man bestandigt ansørte, at det danske Folk ikke har misbrugt den almindelige Valgret, saa vilde han dog paastaae det Modfattede. Han brugte imidlertid et mildere Udtryk, idet han sagde, det danske Folk har ikke viist fuldstændig politisk Klogskab. Ja, det er ganske vist, men jeg gab seer det Folk, som til alle Tider har viist fuldstændig politisk Klogskab. Naar man altsaa taler om, at det danske Folk ikke til alle Tider har viist fuldstændig politisk Klogskab, og at det derfor er nødvendigt at sætte en Bremse paa det menige Folk, saa maa jo Meningen være den, at de, som have